

Madrid

Már amikor először megérkeztem ebbe a városba, tudtam, hogy nem ez lesz az utolsó alkalom. A másodikéves tanulmányaim őszi félévét itt töltöttem először Erasmus hallgatóként, és az az időszak annyira meghatározó és felejthetetlen volt számomra, hogy nem volt kérdés: vissza kell jönnöm. A város, a hangulat, az emberek, az egyetem – minden olyan mély nyomot hagyott bennem, hogy úgy éreztem, mintha félbehagytam volna valamit, amit csak egy újabb madridi félév tud beteljesíteni...

Ez már tehát a második Erasmus-félévem volt Madridban, és ez hatalmas előnyt is jelentett. Amíg első alkalommal még ismeretlenül, izgalommal és egy kis félelemmel vettem bele magam az új környezetbe, addig most már úgy érkeztem vissza, mint aki hazatér. Ismertem az utcákat, tudtam, melyik metróval hova jutok, hol érdemes enni, kávézni, kikapcsolódni. Malasaña negyede továbbra is a szívem csücske maradt, élettel teli bárók, kisboltok és reggelizőhelyek színesítették a mindennapokat, és továbbra is lenyűgözött, mennyire élhető, barátságos és pezsgő ez a város.

A második alkalommal már teljesen más érzés volt felfedezni Madridot. Most nemcsak turistaként vagy kíváncsi egyetemistaként jártam a várost, hanem úgy, mint aki otthonosan mozog benne. Újabb helyeket fedeztem fel, de közben újra meglátogattam a korábban megszeretett törzshelyeimet is. A Retiro parkban tett délutáni séták, a Templo de Debod-nál nézett naplementék, vagy a vasárnapi El Rastro piac még mindig ugyanolyan varázslatos élményt nyújtottak, mint az első alkalommal.

A második madridi félévem egyik legnagyobb ajándéka azonban kétségtelenül az emberi kapcsolatok elmélyülése volt. Mivel már korábbról is ismertem néhány embert, könnyebben alakult ki a szociális életem. A régi ismerősök mellett rengeteg új barátra is szert tettem, nemcsak az egyetemen, hanem a különféle Erasmus programokon és spontán városi eseményeken is.

Ebben a félévben teljesen új lakótársakkal éltem együtt, és bár eleinte ez ismeretlen terepnek tűnt, nagyon hamar megtaláltuk a közös hangot. Rövid idő alatt olyan szoros közösség alakult ki közöttünk, hogy Ők lettek a kis madridi családom. Különböző országokból érkeztünk, mégis minden napban ott volt valami közös: együtt főztünk, tanultunk, kirándultunk, vagy csak egy-egy fárasztó nap után leültünk beszélgetni a konyhaasztalnál. Hálás vagyok ezért a kapcsolódásért, mert az otthon melegét adták egy idegen város közepén.

A madridi Complutense egyetem továbbra is nagyon inspiráló környezetet biztosított. A kampusz ugyan kicsit távolabb helyezkedik el a belvárostól, de a közlekedés továbbra is kiváló, és az A-jelzésű busz még mindig pontosan a pszichológia kar bejáratánál áll meg. Most már rutinosabban mozogtam az egyetemen, ismertem az épületeket, a rendszert, a beadandók és jelenléti szabályok működését. A tanárok és a helyi hallgatók ezúttal is rendkívül nyitottak és segítőkészek voltak, és mivel már némi spanyolt is megtanultam az első félévem alatt, könnyebben ment a kommunikáció is. A közös projektek, csoportos munkák ismét lehetőséget adtak arra, hogy újabb embereket ismerjek meg és még mélyebben kapcsolódjak az egyetemi közösséghez.

Természetesen ez a félév sem telt el kihívások nélkül, hiszen egy másik országban élni mindig újabb alkalmazkodást kíván, de ezúttal már sokkal magabiztosabban kezeltem a nehézségeket. Tudtam, hova forduljak segítségért, hogyan intézzem az adminisztratív ügyeket, és bátrabban álltam bele minden új helyzetbe. A komfortzónám határai ismét tágultak, és még inkább megtapasztaltam, mit jelent igazán önállónak lenni.

Az ESN szervezet programjai ezúttal is rengeteg lehetőséget kínáltak: bulik, városnézések, kirándulások... mindig történt valami. Az egyik legszebb hétvégémet például Portugáliában töltöttem egy ilyen szervezett út keretében, ami felejthetetlen élmény maradt.

Összességében a második madridi félévem még teljesebb és gazdagabb lett, mint az első. Már nemcsak felfedezőként, hanem otthonos ismerősként élhettem meg a várost és az ottani mindennapokat. A madridi időszak számomra nemcsak tanulás, hanem egy hatalmas személyes fejlődés is volt. A barátságok, a tapasztalatok és az emlékek, amiket szereztem, mind hozzájárultak ahhoz, aki ma vagyok. Úgy gondolom, Madrid végérvényesen elrabolta a szívem, úgyhogy hosszabb távra is issza fogok térni.